

S. Andrásné Jordániában

2003. július harmincegyediké. Jordániai utazás, nyolcvanhat évesen lovagoltam. Miután meghalt az uram, attól kezdve rendszeresen ketten utaztunk a nővéremmel. Nyáron külföldre, és karácsonykor Magyarországon valahová. Mindig én intéztem az utazási irodát, olyan biztosítást, amit nem kellett kifizetni, de ha lett volna valami baj, utólag fizet. Mindig megkérdeztem: 'Hova utazzunk?' A nővérem mondta: 'Ide.' Mondtam: 'Hát jó.' Tavalyelőtt -- a nővérem kilencvenkét évesen -- voltunk Jordániában. Éjszakai út volt oda-vissza, az borzalmas. Amikor kiszálltunk hajnalban a vonatból, olyan voltam, hogy a nővérem azt kérdezte: 'Mi van veled?' Mert úgy néztem ki, mint egy kétszáz éves, összetörve, minden. Ő bírta. De a szállodából ki se mozdult egy hétig.